CRONICILE SPIDERWICK

TONY DITERLIZZI

ȘI HOLLY BLACK

2

OCHIUL MAGIC

Cei cinci gobleni îl înconjuraseră

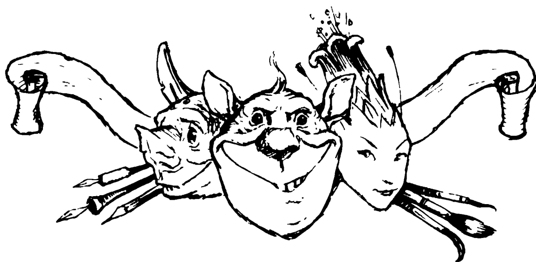
CRONICILE SPIDERWICK

OCHIUL MAGIC

A doua carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi

Holly Black

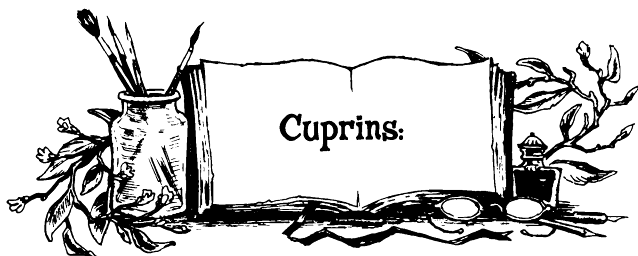
rao pentru copii

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspiri și pe alții așa cum m-ai inspirat pe mine!

– T.D.

LISTA PAGINILOR CU ILUSTRAȚII 8

SCRISOARE DE LA HOLLY BLACK 10

SCRISOARE DE LA COPIII FAMILIEI GRACE 11

HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK 12

CAPITOLUL ÎNTÂI:
ÎN CARE O PISICĂ ȘI ÎNCĂ CINEVA SE FAC NEVĂZUȚI .. 15

CAPITOLUL AL DOILEA:
ÎN CARE SUNT LUATE MAI MULTE LUCRURI,
INCLUSIV UN TEST 31

CAPITOLUL AL TREILEA:
ÎN CARE MALLORY ÎȘI POATE ÎNTREBUINȚA FLORETA,
ÎN SFÂRȘIT, ÎNTR-UN SCOP NOBIL 41

CAPITOLUL AL PATRULEA:
ÎN CARE JARED ȘI MALLORY DESCOPERĂ MULTE LUCRURI, DAR NU ȘI CEEA CE CĂUTAU 53

CAPITOLUL AL CINCILEA:
ÎN CARE AFLĂM VEȘTI DESPRE SOARTA PISICII DISPĂRUTE 67

CAPITOLUL AL ȘASELEA:
ÎN CARE JARED ESTE FORȚAT SĂ FACĂ O ALEGERE DIFICILĂ 79

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA:
ÎN CARE SIMON SE ÎNTRECE PE SINE ȘI ÎȘI GĂSEȘTE UN NOU ȘI FANTASTIC ANIMAL DE CASĂ 87

Cei cinci goblini îi înconjuraseră

Harta Ținutului Spiderwick 12

Locul arăta la fel de jalnic cum se
simțea și Jared 16

Hei, bravo, cap sec, ai reușit deja să te alegi
cu o pedeapsă! 21

Spiridușul îi indica bucuros ceva aflat
în pagină mai jos 28

Înăuntru mirosea a benzină și a mucegai 30

Cel mai bizar monoclu 36

Vin drept spre noi 40

Îl trăgeau încet-încet îndărăt 45

Toţi cei cinci goblini îi înconjuraseră 47

Era timpul să îl găsească pe Simon 50

Aerul era diferit 52

Un spiriduş se lăsă din zbor drept pe
degetul lui 56

Ceva începu să se ridice la suprafaţă 59

Ridicară din iarbă un pantof maro 64

Clopoţei plutitori care-ţi dau fiori 66

Puneţi laba pe câine, prindeţi iute şi mâţa! 68

Eşti bine? 73

Flăcările se colorară în verde 78

Stătea pe marginea vadului 83

Luna plină era deasupra lor 86

Nu o să îţi facem nici un rău! 94

În garaj 97

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony şi cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtăşit aceeaşi fascinaţie copilărească faţă de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi şi nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony şi cu mine, împreună cu alţi autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la aşezatul cărţilor pe rafturi şi stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat şi ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeţi reprodusă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întrebă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic şi l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul uşii un pachet legat cu panglică roşie, iar după câteva zile, îmi sunară la uşă, trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony şi cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum ştim că spiriduşii, elfii şi zânele sunt cu mult mai mult decât poveşti pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă şi noi nădăjduim, dragă cititorule, că tu îţi vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiriduși și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiridușii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o mulțime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiridușii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

Ai Dvs,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE SPIDERWICK

Harta ținutului
SPIDERWICK
și
zonele înconjurătoare
N
IEȘIREA SPRE ORAȘ
ȘCOALA J. WATERHOUSE
CURTEA CU GUNOAIE
CÂMPUL
VECHEA CARIERĂ
PODUL
DOMENIUL SPIDERWICK
PÂRÂUL ROBINSON
STRADA RICCENBACH
STRADA ROUNTREE
ȘOSEAUA DULAC
PĂDUREA

NSION HOOK-AND-LADDER TRUCK.

e Fire Department.

istory of Its Growth from a Volunteer Bucket Brigade to a Paid System.

mple for Every Emergency—Names of Its Past Chiefs and Present Membership.

PRIOR to 1826 the citizens of Erie had no protection against fire. In Februrary of that year "Active" Fire company was organized. Nearly all the able-bodied men in the place were enrolled as members, and R. S. Reed was the first chief engineer. Buckets were used at first. In 1830 a small hand fire engine was purchased from the Pittsburg fire department and used for several years. In 1837 a rival company, called the "Red Jackets," was formed. In 1839 two companies, the "Perry" and the "Eagle," were organized. In 1844 the "Mechanics" made their first appearance at a fire. In 1848 the "Vulcan" was formed. The "Phœnix" hook and ladder company came out in 1852. The Parade Street Company was formed in 1861.

The first city fire organization with general officers was formed in 1851, but was not very effective until 10 years later, when a third-class Amoskeag steamer was purchased. As the population increased and disastrous fires became more numerous, the people became clamorous for a more efficient fire organization, which was finally affected.

Erie now has one of the best organized, best disciplined and most efficient fire depart-

Continued on page 19.

THEODORE SPIDERWICK, Age 10

Local Boy Lost

AUTHORITIES CONFIRM LOST LAD WAS ANOTHER VICTIM OF BEAR ATTACK

THE Springfield police department has confirmed that ten-year-old Theodore Spiderwick, missing since early last Thurday evening, is yet another victim of the bear attacks that have now claimed the lives of at least three other children.

The boy's younger brother, Arthur, age 8, was witness to the heinous attack and claimed the bear "was at least seven feet tall, with huge fangs and looked like a troll."

When asked to comment on the young boy's statement, officer K. L. Lewis mentioned that "the lad seemed to be severely affected and distressed" and that his "imagination must be running wild with all of the confusion and speculation surrounding his older brother Theodore's disappearance."

Officer Lewis also commented that the community should be asked to "keep a watchful

Continued on page 19.

Fragment din ziarul de Pennsylvania în care se relatează dispariția lui Theodore, fratele mai mare al lui Arthur Spiderwick, în 1885.

Locul arăta la fel de jalnic cum se simțea și Jared.

Capitolul Întâi

În care o pisică și încă cineva se fac nevăzuți

Autobuzul de amiază îl lăsă pe Jared la capătul străzii unde locuia. De acolo mai avea de urcat o costișă până la casa pe jumătate ruinată în care locuia familia lui, asta până când mama lor avea să găsească o casă mai acătării sau până când mătușa lor bătrână și țicnită avea să le-o ceară înapoi. Frunzele roșii și galbene de pe ramurile joase ale arborilor dimprejurul porții făceau ca țiglele cenușii să pară ponosite și cam tot locul arăta la fel de jalnic cum se simțea și Jared.

Parcă nu-i venea să creadă că deja fusese pedepsit să rămână la școală după ore.

El ar fi încercat să se înțeleagă cu ceilalți puști, doar că nu izbutea deloc. Uite, azi, de pildă. E adevărat, se

apucase să deseneze un spiriduş în timp ce profesoara lor tocmai le dădea nişte explicaţii, dar era atent şi la ea. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Dar oricum, profesoara nu ar fi trebuit să arate desenul lui întregii clase. După asta, nimeni nu îl mai lăsă în pace, aşa că nici nu îşi dădu seama cum ajunse să rupă în două caietul unui coleg!

Sperase că o să fie mai bine la şcoala asta nouă, dar de când părinţii lor se despărţiseră, lucrurile merseseră din ce în ce mai rău. Jared intră în bucătărie unde Simon, fratele lui geamăn, stătea aşezat la masa veche, ţărănească, cu o farfurioară cu lapte dinaintea lui.

Simon ridică ochii spre el.

– Nu ai văzut-o pe Tibbs? întrebă el.

– Abia acum am ajuns acasă. Jared se duse la frigider şi luă o înghiţitură de suc de portocale. Era atât de rece, încât simţi că îi îngheaţă inima.

– Şi pe afară nu ai văzut-o? întrebă Simon. Am căutat-o peste tot.

Jared clătină din cap. Puţin îi păsa lui de pisica aia nătângă. Nu era decât cel mai nou membru al menajeriei lui Simon, adică încă un animal care cerşea să fie mângâiat sau hrănit, sau care voia să îi sară în poală exact atunci când era el mai ocupat.

Jared nu reuşea să înţeleagă cum de el şi Simon erau atât de diferiţi. În filme, fraţii gemeni aveau tot soiul de puteri nemaipomenite, cum ar fi de pildă să îşi poată citi gândurile numai uitându-se unul la altul. Se părea însă că, în viaţa adevărată, tot ce aveau în comun gemenii era aceeaşi măsură la haine.

Mallory, sora lor, cobora scările ca o furtună, târând după ea o geantă uriaşă din al cărei capăt se iţeau mânerele floretelor de scrimă.

– Hei, bravo, cap sec, ai reuşit deja să te alegi cu o pedeapsă, îl luă ea în râs, aruncându-şi geanta pe umăr şi

îndreptându-se spre uşă. Bine măcar că de data asta nu s-a ales nimeni cu nasul spart!

– Mal, te rog, să nu-i spui nimic mamei, da?

– Ce contează, mai devreme sau mai târziu tot o să afle, spuse ea ridicând din umeri şi îndreptându-se spre peluză.

Fără discuţie că echipa de scrimă de la şcoala cea nouă era cu mult mai bună decât cealaltă. Mallory se antrena ori de câte ori avea o clipă liberă. Semăna deja a obsesie!

– Eu mă duc în biblioteca lui Arthur, spuse Jared urcând pe trepte.

– Dar trebuie să mă ajuţi să o găsesc pe Tibbs. Te-am aşteptat să vii acasă ca să-mi dai o mână de ajutor.

– Ba nu *trebuie* să fac nimic, răspunse Jared urcând treptele două câte două.

Ajuns în holul de la etaj, deschise dulapul cu albituri şi pătrunse înăuntru. După stivele de cearşafuri puse la naftalină şi îngălbenite de vreme, se găsea intrarea în încăperea secretă.

Aceasta era luminată slab, doar de o singură fereastră, iar în aer se simţea miros de lucruri vechi şi de mucegai.

Pereţii erau căptuşiţi cu cărţi vechi. O uriaşă masă de scris, acoperită cu hârtii vechi şi cu borcane de sticlă, domnea într-una din laturile încăperii. Aceea era biblioteca

Hei, bravo, cap sec, ai reușit deja să te alegi cu o pedeapsă.

secretă a stră-stră-unchiului Arthur şi locul preferat al lui Jared.

Băiatul aruncă o privire peste umăr la tabloul care atârna lângă uşă. Un portret al lui Arthur Spiderwick îl privea de sus cu ochii lui mici, pe jumătate ascunşi în spatele unor lentile rotunde. Arthur nu era prea în

vârstă, dar avea o gură severă și părea să fi fost o persoană cam urâcioasă. În orice caz, nu arăta deloc ca cineva care să fi crezut vreo clipă măcar în existența spiridușilor.

Deschizând primul sertar din stânga biroului, Jared scoase o carte împachetată într-o bucată de pânză: *Ghidul lumii fantastice din jurul tău,* scris de Arthur Spiderwick. O descoperise doar de câteva săptămâni, însă băiatul ajunsese deja să o considere drept cartea lui. O ținea la el mai mereu, iar câteodată chiar dormea cu ea sub pernă. Ar fi luat-o chiar și la școală, dacă nu i-ar fi fost teamă că va rămâne fără ea.

În interiorul peretelui se auzi un zgomot slab.

– Thimbletack? întrebă Jared încetișor, căci nu putea ști niciodată când se afla prin apropiere spiridușul casei.

Jared lăsă cartea, lângă cel mai recent proiect al său: un portret al tatălui lor. Nimeni, nici măcar Simon nu știa că Jared făcea exerciții de desen. Nu se prea pricepea, de fapt, lucrurile îi ieșeau de-a dreptul îngrozitoare, dar *Ghidul* era de părere că totul trebuia notat și consemnat, iar pentru asta trebuia să învețe să deseneze.

Cu toate acestea, după umilințele pe care le îndurase în ziua aceea, simțea că nu-i mai pasă. Ca să fim cinstiți,

aproape că îi venea să facă portretul tatălui său bucăţele.

– Se simte un miros cam dubios, auzi Jared o voce chiar lângă urechea lui. Să fii cu luare-aminte e trebuincios.

Băiatul se roti pe călcâie şi văzu un omuleţ cu pielea de culoarea nucilor, înveşmântat într-o cămaşă numai bună pentru o păpuşă şi pantaloni croiţi dintr-o şosetă.

Omuleţul şedea pe una dintre poliţele cu cărţi ce venea la nivelul ochilor lui Jared, ţinându-se zdravăn de un firicel de aţă. Pe raftul cel mai de sus, băiatul zări sclipind un ac de argint pe care spiriduşul îl folosise ca să coboare pe coardă.

– Thimbletack, spuse Jared, ce s-a întâmplat?

– Poate că dai de necaz, poate-o să ai vreun răgaz. Dar orice s-o întâmpla, sigur e doar vina ta.

– Despre ce vorbeşti?

– Nu m-ai ascultat şi cartea ai păstrat. Ai să te căieşti, greu ai să plăteşti.

– Tu îmi spui asta întruna, observă Jared. Dar cum ar fi să dai şi tu de greu pentru că ai tăiat şoseta ca să îţi faci haine? Nu-mi spune că era a Mătuşii Lucinda.

Ochii lui Thimbletack scoaseră scântei.

– Nu mai râde, nu chiar azi. Curând vei da de necaz.

Jared oftă şi se îndreptă către fereastră. Ultimul lucru de care avea nevoie erau necazurile.

Dedesubt, vedea toată curtea din spatele casei. Mallory se afla aproape de garaj, împungând aerul cu floreta. Ceva mai departe, în afara curţii, lângă gardul de scânduri aproape dărâmat care despărţea curtea de pădurea din apropiere, stătea Simon, cu mâinile făcute pâlnie la gură, strigându-şi probabil pisica aia toantă. Dincolo de toate acestea, nişte copaci groşi îl împiedicau pe Jared să vadă mai departe. Undeva în vale, o şosea tăia pădurea ca un şarpe negru ascuns în iarbă înaltă.

Thimbletack înşfăcă firul şi se lăsă să alunece pe el până când se opri pe pervazul ferestrei. El deschise gura ca să spună ceva dar rămase tăcut, cu ochii fixaţi pe fereastră. În cele din urmă păru să îşi recapete glasul:

– Sfatul meu vine târziu, ce-o să te faci eu nu ştiu. Goblini vin dinspre cărare, nu mai ai nici o scăpare.

– Unde sunt?

– Lângă gardul verde. Ochiul tău nu vede?

Jared miji ochii şi se uită în direcţia spre care arăta spiriduşul.

Îl zări acolo pe Simon care stătea nemişcat şi se holba la iarba de la picioarele lui într-un fel cam neobişnuit, apoi văzu cu groază cum fratele lui începe să se lupte cu cineva.

– Simon! strigă Jared şi încercă să deschidă fereastra, fără să izbutească însă, căci rama geamului fusese bătută în cuie. Băiatul începu să dea cu pumnii în geam pentru că îl vedea pe Simon rotindu-se pe loc şi luptându-se de zor, cu toate că acolo nu mai era nimeni.

Apoi, Simon se prăbuşi la pământ, războindu-se încă cu cine ştie ce inamic invizibil şi, o clipă mai târziu, se făcu nevăzut.

– Dar nu văd nimic! strigă el la Thimbletack. Ce se petrece?

Ochii lui Thimbletack scăpărară.

– Am uitat de tot, ochii tăi nu văd deloc. Dar este o cale, de-mi dai ascultare.

– Te referi la Vedere, nu-i aşa?

Spiridușul dădu din cap aprobator.

– Dar cum se face că te pot vedea pe tine, iar pe goblini nu?

– Chiar de crezi sau de nu crezi, noi decidem ce să vezi.

Jared luă cartea și începu să dea cu repeziciune paginile pe care le cunoștea deja pe dinafară: schițe, ilustrații în acuarelă și notițe făcute cu scrisul ascuțit al unchiului său.

– Uite, aici, spuse băiatul.

Micul spiriduș făcu un salt de pe poliță pe masa de scris.

Pagina de sub degetele lui Jared înfățișa diverse feluri de a dobândi Vederea. El parcurse pagina cu repeziciune.

– Să ai păr roșcat. Să fii cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Să ai apa în care s-au scăldat spiridușii. El se opri după ultimele cuvinte și-l privi întrebător pe Thimbletack, dar spiridușul îi indica bucuros ceva aflat în pagină, mai jos.

Ilustrația arăta clar, era o piatră cu o gaură în mijloc, ceva ce aducea puțin cu un inel.

– Cu lentilele de piatră, poți vedea ce nu se arată.

Spiridușul îi indica bucuros ceva aflat în pagină mai jos.

Cu aceste cuvinte, Thimbletack sări de pe birou şi traversă grăbit podeaua camerei, până la uşa ce ducea în dulapul cu albituri.

– Nu avem vreme să căutăm pietre, se plânse Jared, dar, pe de altă parte, ce altceva ar fi putut să facă decât să îl urmeze?

Înăuntru mirosea a benzină și a mucegai.

Capitolul al Doilea

În care sunt luate mai multe lucruri, inclusiv un test

Thimbletack alergă iute peste peluză, sărind dintr-o zonă umbrită în alta. Mallory se mai duela încă lângă zidul vechiului garaj, întoarsă cu spatele către locul unde se aflase fratele ei până nu demult.

Jared se duse în spatele ei și trase de firul casetofonului portabil, scoțându-i căștile din urechi.

Fata se întoarse și își aținti vârful floretei spre pieptul lui.

– Ce-i?

– Simon a fost răpit de goblini!

Mallory își îngustă ochii și aruncă o privire pe pajiștea din jur.

– De goblini?

– Tre' să ne grăbim, nu-i timp să tândălim, spuse Thimbletack cu un glăscior la fel de ascuţit ca acela al unei păsări.

– Haide! Jared arăta spre garajul unde îi aştepta spiriduşul. Înainte să pună mâna pe noi.

– Simon! răcni Mallory din toate puterile.

– Taci! făcu Jared care o apucă de braţ şi o smuci spre garaj, trântind apoi uşa după ei. O să te audă!

– Cine o să mă audă? Goblinii?! întrebă Mallory.

Dar Jared nu mai pierdu timpul ca să îi răspundă.

În locul acela nu mai intrase nici unul dintre ei până atunci. Înăuntru mirosea a benzină şi a mucegai, o prelată acoperea o maşină neagră, veche, iar pe pereţi se aliniau poliţe pe care stăteau în neorânduială cutii de metal şi borcane umplute pe jumătate cu lichide brune şi gălbui.

Se vedeau chiar şi boxele unde erau ţinuţi pe vremuri caii. Într-un colţ fusese stivuit un morman de lăzi şi cufere din piele.

Thimbletack sări pe o cutie cu vopsea şi arătă spre lăzi:

– Iute! Iute! Dacă cumva vin, trebuie să fugim!

– Dacă Simon a fost răpit de goblini, atunci de ce trebuie ca noi să stăm în locul ăsta şi să răscolim prin gunoaie? întrebă Mallory.

– Uită-te aici, spuse Jared, scoţând cartea şi arătându-i poza cu piatra. Asta căutăm!

– Oh, minunat! Va fi foarte uşor să o găsim în harababura asta!

– Mai bine grăbeşte-te!

În primul cufăr dădură de o şa, de câteva frâie, de piepteni pentru ţesălatul cailor şi alte lucruri foarte trebuincioase atunci când trebuie să ai grijă de cai. Simon ar fi fost de-a dreptul fascinat. Jared şi Mallory deschiseră împreună următoarea. Era plină cu unelte vechi şi ruginite. Apoi mai dădură de câteva cutii în care fuseseră îndesate feţe de masă înfăşurate în şervete nu tocmai curate.

– S-ar zice că Mătuşa Lucinda nu a aruncat nici un capăt de aţă în toată viaţa ei, observă Jared.

– Aici mai e una, oftă Mallory pe când trăgea o lădiţă de lemn spre fratele ei. Capacul alunecă prin ghinturile prăfuite, dând la iveală nişte ziare împăturite.

– Ia te uită cât sunt de vechi, zise Mallory. Pe ăsta scrie 1910.

– Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că existau ziare în anul 1910, spuse Jared.

În fiecare bucată mototolită de hârtie se afla câte un obiect. Jared desfăcu unul dintre pachete și găsi un binoclu de metal.

În alt ziar, găsi o lupă. Literele imprimate pe bucata de ziar de sub lentilă erau imense.

– Ăsta este din 1927. Nu sunt două din același an.

Jared ridică o altă foaie.

– „Fată înecată într-o fântână secată". Hm, ciudat.

– Hei, ia te uită la asta, spuse Mallory netezind cu palmele o altă pagină. „1885. Un băiat din ținut este dat dispărut." Zice că a fost mâncat de urși. Ia te uită cum îl chema pe fratele care i-a supraviețuit! Arthur Spiderwick!

– Uită-te! Aicea e! făcu Thimbletack cățărându-se până ce ajunse înăuntrul lădiței.

Când ieşi din nou la suprafaţă, ţinea în mână cel mai bizar monoclu pe care Jared îl văzuse vreodată. Era făcut să acopere doar un singur ochi şi se prindea cu un cârlig pentru nas care se putea ajusta şi cu două cureluşe de piele şi un lănţişor. Prinse într-o piele brună cam întărită, patru cârlige de metal aşteptau să strângă vreun soi de lentilă. Dar ceea ce era şi straniu la acest mecanism era seria de lentile măritoare prinse de braţe de metal ce se puteau mişca.

Thimbletack îl lăsă pe Jared să ia monoclul şi să îl întoarcă pe toate părţile. Apoi el luă o piatră cu o consistenţă moale, cu o gaură în mijloc, pe care o ţinuse până atunci la spate.

– Lentila de piatră, spuse Jared întinzând mâna după ea.

Dar Thimbletack făcu un pas îndărăt.

– Trebuie să mă convingi sau piatra nu o atingi.

Jared îl privi îngrozit.

– Dar nu avem timp de jocuri!

Cel mai bizar monoclu

– Avem timp sau nu, spune-mi acuma tu ce-o să faci cu piatra mea, o să fii înțelept au ba?

– Am nevoie de ea numai ca să îl găsesc pe Simon, zise Jared. Apoi o să ți-o dau imediat înapoi.

Dar Thimbletack ridică dintr-o sprânceană, neîncrezător.

Jared mai făcu o încercare:

– Promit să nu las pe nimeni să o folosească, în afară de Mallory și, da, și de Simon, evident. Haide! Tu ești cel care mi-a dat ideea asta de la bun început.

– Un pui de om nu trebuie crezut, cuvântul lui nu valorează prea mult.

Jared își miji ochii și, simțind cum nemulțumirea și furia creșteau în el tot mai mult, își încordă pumnii:

– Dă-mi piatra!

Thimbletack nu mai spuse nimic.

– Dă-mi-o odată!

– Jared? făcu Mallory întrebător.

Dar fratele ei abia dacă o mai auzi. Când întinse brațul și-l înșfăcă pe Thimbletack, urechile începură să-i țiuie. Spiridușul se răsuci în strânsoarea pumnului său, transformându-se brusc în șopârlă, apoi în șobolan care îl mușcă pe Jared de mână, apoi în țipar alunecos.

Jared era însă mai mare și-l ținea din toate puterile. În cele din urmă piatra căzu, ajungând pe podea cu un

zăngănit. Jared puse repede talpa peste ea, apoi îi dădu drumul spiridușului, iar Thimbletack se făcu nevăzut în timp ce Jared ridica piatra de jos.

– Cred că nu ar fi trebuit să faci asta, îi zise Mallory.

– Puţin îmi pasă, răspunse Jared şi-şi băgă în gură degetul muşcat. Trebuie să îl găsim pe Simon.

– Chestia asta funcţionează? întrebă Mallory.

– Hai să vedem. Jared ridică piatra la ochi şi aruncă o privire prin deschizătură.

Vin drept spre noi.

Capitolul al Treilea

În care Mallory își poate întrebuința în sfârșit floreta într-un scop nobil

Prin micul orificiu din mijlocul pietrei, Jared îi văzu pe goblini. Erau cinci, toţi aveau feţe de broască şi ochi complet albi, lipsiţi de pupilă. Nu aveau păr, urechile li se ridicau drept în sus, iar dinţii lor erau bucăţi de sticlă zdrobită şi pietre ascuţite.

Trupurile verzui şi umflate se mişcau cu repeziciune peste peluză. Unul ducea cu el un sac soios, iar ceilalţi amuşinau aerul ca nişte dulăi, îndreptându-se spre garaj.

Jared se retrase de lângă fereastră, mai-mai să se împiedice de o găleată veche.

– Vin drept spre noi, şopti el lăsându-se pe vine.

Mallory strânse mînerul floretei, până i se albiră încheieturile degetelor.

– Şi Simon?

– Nu l-am văzut.

Fata îşi înălţă capul şi aruncă o privire afară.

– Nu văd absolut nimic, spuse ea.

Jared se apleacă strângând piatra ţinând în pumn. El îi putea auzi pe goblini afară, mârâind şi târşâindu-se pe iarbă pe măsură ce se apropiau. Aproape că nu avea curaj să mai arunce încă o privire prin lentila de piatră.

Apoi, la urechea lui ajunse zgomotul unor scânduri vechi de lemn care se frângeau. O piatră fusese aruncată în geam.

– Vin, spuse Jared. El îşi îndesă *Ghidul* în rucsac, fără să se mai ostenească să-i mai strângă cataramele.

– Vin? răspunse Mallory. Eu aş fi zis că sunt deja aici.

Se auzeau gheare zgrepţănând în partea dinspre hambar şi lătrături sub fereastră. Jared simţi cum inima i se face cât un purice. Îngheţase de frică şi nu se simţea în stare să mai facă vreo mişcare.

Trebuie să facem ceva, şopti el.

– Va trebui să o luăm la fugă spre casă, îi răspunse în şoaptă Mallory.

– Ba nu, răspunse Jared căci nu putea să uite colţii ascuţiţi ai goblinilor şi ghearele lor.

– Mai au doar câteva scânduri şi vor fi înăuntru.

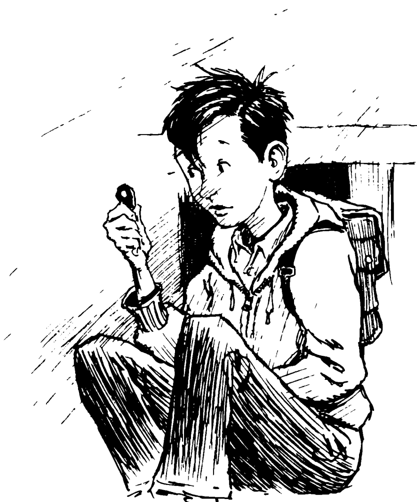
Băiatul abia dacă avu puterea să dea din cap, forţându-se să se ridice. Pe bâjbâite, încercă să îşi potrivească

piatra în monoclu şi şi-l prinse la ochi. Cleştişorul i se prinse pe nas.

– Când îţi fac semn, spuse Mallory, unu, doi, trei, acum!

Fata deschise uşa şi cei doi fraţi fugiră spre casă cât îi ţinură picioarele. Goblinii se repeziră pe urmele lor iuţi ca fulgerul. Labe înzestrate cu gheare se agăţară de hainele lui Jared, dar băiatul se eliberă şi continuă să alerge.

Mallory era mai iute. Ea aproape că ajunsese la uşa casei, când un goblin îl apucă pe Jared de hanorac şi trase cu putere băiatul se întinse pe burtă în iarbă cât era de lung. Piatra i se rostogoli din monoclu. El îşi înfipse

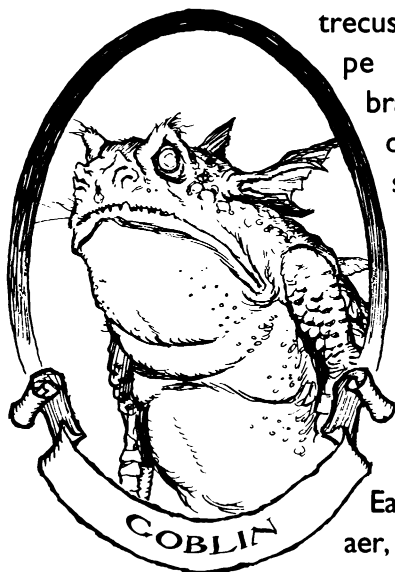
degetele în pământ încercând să se împotrivească din toate puterile, dar își dădu seama că goblinii îl trăgeau încet-încet îndărăt.

Simți cum cataramele rucsacului se desfac și atunci țipă cât îl ținu gura.

Mallory întoarse capul și, în loc să își urmeze goana spre casă, ea făcu cale întoarsă și o luă la fugă spre el. Ținea încă floreta în mână, dar nu avea idee împotriva cui avea să se lupte.

– Mallory! răcni Jared din toți rărunchii. Nu! Fugi!

Măcar unul dintre goblini trebuie că trecuse pe lângă el pentru că o văzu pe Mallory smucindu-și brusc brațul și apoi o auzi țipând de durere. Acolo unde o atinseseră ghearele, brațul ei fusese vârstat cu dungi roșii. Căștile îi fuseseră smulse și îi atârnau la gât.

Mallory se roti și șfichiui văzduhul cu floreta, dând o lovitură ucigătoare, în aer. Dar nu părea să fi nimerit vreunul. Ea își învârti din nou floreta în aer, dar din nou, nimic.

Îl trăgeau încet-încet îndărăt.

Jared trase un şut năprasnic şi dădu peste ceva solid. Simţi că ceea ce îl ţinuse cu putere îi dăduse drumul, aşa că se târî înainte, trăgându-şi rucsacul din strânsoarea lor. Conţinutul lui se revărsă pe iarbă şi Jared abia reuşi să îşi smulgă cartea la timp. Întinzând mâna prin iarbă, el apucă piatra şi merse de-a buşilea spre locul unde se afla Mallory. Apoi îşi ridică piatra la ochi şi aruncă o privire prin ea.

– La ora şase! îi strigă el, iar Mallory se întoarse şi dădu o lovitură în direcţia indicată de el, lovind unul dintre goblini peste ureche.

Acesta scoase un urlet, căci, deşi floretele nu aveau tăişul prea ascuţit, era desigur dureros să fii lovit.

– Mai scunzi, sunt mai scunzi, îi spuse el. Jared reuşi să se ridice în picioare şi să se aşeze spate în spate cu Mallory. Cei cinci goblini îi înconjuraseră.

Unul dintre ei făcu un salt dinspre dreapta.

– Ora trei! strigă Jared.

Mallory îl puse pe goblin la pământ fără nici o greutate.

– Ora douăsprezece! Ora nouă! Ora şapte! Se îngrămădeau asupra lor toţi deodată, iar Jared nu credea că Mallory avea să se poată descurca. El ridică *Ghidul* şi îl lovi cu el cât putu de tare, pe goblinul care se afla cel mai aproape de el.

Toți cei cinci goblini îi înconjuraseră.

– Zbang! Cartea îl lovi atât de tare, încât îl făcu să se rostogolească cât colo.

Mallory mai doborî doi dintre ei cu lovituri necruţătoare. Acum, goblinii îi înconjurau cu mai multă prudenţă, scrâşnind din dinţii lor din sticlă şi piatră. Se auzi un ţipăt ciudat, ceva între un lătrat şi un şuierat, şi la auzul acelui sunet, goblinii se retraseră spre pădure unul câte unul.

Jared se prăbuşi în iarbă. Îl durea o coastă şi abia mai putea să răsufle.

– Au plecat, spuse Jared. El ridică piatra spre Mallory. Priveşte.

Mallory se aşeză lângă el şi ridică piatra la ochi.

– Nu văd nimic, dar nici acum un minut nu vedeam nimic.

– Totuşi, încă se mai pot întoarce. Jared se întoarse pe burtă şi deschise *Ghidul*, răsfoind paginile cu repeziciune. Citeşte asta.

– „Goblinii hoinăresc în grupuri rătăcitoare şi caută necazurile cu lumânarea.“ Mallory se încruntă când citi ultimele cuvinte. Şi, Jared, ia uite ce spune: „Când câinii şi pisicile încep să dispară, poate fi un semn că goblinii or s-apară.“

Ei schimbară o privire.

– Tibbs, spuse Jared cutremurându-se.

Mallory continuă să citească:

– „Goblinii se nasc fără dinți și astfel sunt nevoiți să îi înlocuiască cu colții altor animale, cu pietre ascuțite și cu cioburi de sticlă."

– Dar nu spune nimic despre cum pot fi opriți, spuse Jared. Sau unde ar fi putut să îl ducă pe Simon.

Mallory preferă să nu-și ridice ochii de pe pagină, iar Jared încercă să își ia gândul de la ceea ce ar fi putut să vrea goblinii de la Simon. Îi era limpede ca lumina zilei ce făceau goblinii cu câinii și cu pisicile, dar nu voia să se gândească la faptul că fratele lui ar fi putut să sfârșească... înfulecat de ei. Ochii îi căzură chiar atunci pe poza în care se vedeau colții lor înfiorători.

Sigur că nu. Trebuie să existe cu siguranță o altă explicație.

Mallory trase adânc aer în piept și arătă spre poză.

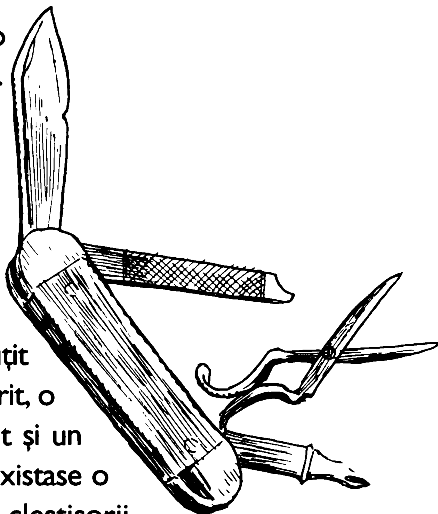
– Curând o să se lase întunericul și cu astfel de ochi ei văd probabil în întuneric cu mult mai bine decât noi.

Asta cam așa era. Jared își propuse să adauge o notiță în ghid cu această observație, după ce îl vor fi recuperat pe Simon. El luă monoclul și încercă să așeze lentila la locul ei, dar cleștișorii erau prea slăbiți pentru a o putea ține.

– Nu merge, spuse Jared.

Era timpul să îl găsească pe Simon.

– Va trebui să o ajustezi, îi zise Mallory. Avem nevoie de o șurubelniță sau de ceva asemănător.

Jared scoase un briceag din buzunarul de la spate al pantalonilor. Avea o șurubelniță, un cuțit mititel, o lentilă pentru mărit, o pilă, foarfeci cu vârful bont și un loc gol unde pe vremuri existase o scobitoare. Strângând cleștișorii, băiatul izbuti să fixeze lentila la locul ei.

– Lasă-mă pe mine să-ți prind monoclul pe cap așa cum trebuie. Mallory legă curelușele de piele până când monoclul stătu la locul lui. Jared trebuia să se chinuie puțin ca să vadă, dar oricum acum era mult mai bine decât înainte.

– Ține asta, spuse Mallory, și îi dădu o floretă. Vârful nu era totuși ascuțit, așa că băiatul nu era prea sigur cât de mult l-ar fi putut ajuta să țină piept goblinilor.

Cu toate acestea, oricum era mai bine să fie înarmat. Îndesându-și *Ghidul* în rucsac, strângând chingile și ținând floreta drept în fața lui, Jared începu să coboare dealul spre pădurea întunecată. Era timpul să îl găsească pe Simon.

Aerul era diferit.

Capitolul al Patrulea

În care Jared și Mallory descoperă multe lucruri, dar nu și ceea ce căutau

Intrând în pădure, Jared simți cum îl trec fiorii. Aerul era diferit, încărcat de miros de verdeață și de pământ reavăn, dar lumina era tristă și mohorâtă.

El și Mallory își croiră drum printre ierburi încâlcite și pe lângă copaci subțiratici înfășurați de liane. Undeva, deasupra lor, o pasăre începu să țipe, scoțând sunete ascuțite de parcă ar fi dat alarma. Din pricina mușchiului care îl acoperea, pământul pe care pășeau era alunecos.

Ramurile îi loveau în trecere și Jared auzea în depărtare susurul unei ape.

Văzură o fulgerare brună și o mică bufniță se lăsă din zbor pe o creangă joasă. Ea își întoarse capul spre ei, în timp ce rupea cu ciocul bucăți din șoricelul pe care îl ținea strâns între gheare.

Mallory își croi drum printre niște tufe încâlcite, iar Jared o urmă. Niște scaieți mici i se prinseseră de haine și în păr. Ei dădură ocol unui trunchi putrezit de copac pe care mișunau o mulțime de furnici negre.

Lucrurile erau diferite atunci când le privea prin piatra magică. Totul era luminos și mai clar. Dar mai era ceva. În iarbă, în copaci, se mișcau ființe pe care nu le putea vedea clar, dar de prezența cărora își dădea seama pentru prima dată. Erau chipuri făcute din scoarță de copac, sau piatră, sau mușchi, pe care le întrezărea preț de o clipă. Era ca și cum întreaga pădure ar fi fost vie.

– Acolo, arătă Mallory cu mâna spre o creangă ruptă și spre locul în care tufa de ferigi fusese culcată la pământ. Pe acolo au luat-o.

Ei luară urmă ierburilor călcate și a crengilor rupte până când ajunseră la o apă. Între timp, pădurea devenise mai întunecoasă, iar înserarea era mai aproape. Un nor de țânțari se lăsă un moment peste ei, apoi insectele își luară zborul către apă.

– Și acum ce facem? întrebă Mallory. Vezi ceva?

Jared miji ochii și aruncă o privire prin monoclu, apoi clătină din cap că „nu".

– Hai să mergem de-a lungul apei, probabil că la un moment dat urmele vor apărea din nou.

Ei își urmară drumul prin pădure.

– Mallory, şopti Jared, arătând spre un stejar uriaş. Fiinţe mărunţele, verzi şi brune, stăteau aşezate pe o creangă. Aripile lor se asemănau cu frunzele, dar feţele lor erau aproape omeneşti. În loc de păr, ierburi şi muguri de flori răsăreau din căpşoarele lor tare mititele.

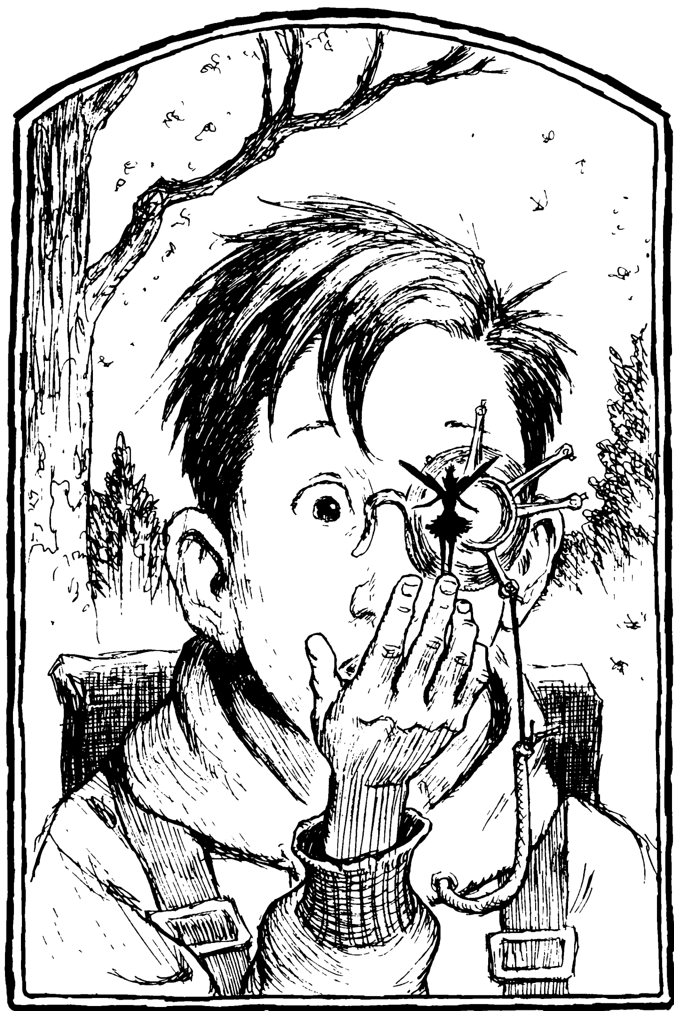
– La ce te uiţi? întrebă Mallory ridicându-şi floreta şi dându-se doi paşi înapoi.

– La spiriduşi, cred, zise Jared clătinând din cap încetişor.

– Şi de ce ai pe faţă expresia asta idioată?

– Păi, sunt aşa de... dar nu ştia cum să îi explice. El îşi întinse braţul cu palma în sus şi rămase uimit văzând cum una dintre acele creaturi se lăsă din zbor drept pe degetul lui. Picioruşele ei îi gâdilau pielea în vreme ce micuţa fiinţă îl privea atent cu ochi întunecaţi.

Un spiriduș se lăsă din zbor drept pe degetul lui

– Jared, făcu Mallory nerăbdătoare.

La auzul vocii ei, spiridușul se ridică în aer, iar Jared urmări din priviri cum se ridică în zbor spiralat până la frunzele de deasupra lor.

Peticele de lumină ce cădeau filtrate de copaci se colorară în portocaliu. Ceva mai sus, în fața lor, apa se lărgea în locul unde pătrundea sub ruinele unui pod de piatră.

Pe măsură ce se apropiau de ruine Jared simți cum i se face pielea de găină de groază, deși nu era nici o urmă de goblini.

Cursul de apă era foarte lat acum, avea probabil peste cinci metri lățime, iar în mijloc era o întunecime care anunța ape adânci.

Jared auzi în depărtare un sunet care semăna cu cel făcut de două bucăți de metal râcâite una de alta.

Mallory se opri, aruncă o privire peste pârâu și ridică capul:

– Ai auzit?

– Crezi că s-ar putea să fie Simon? o întrebă Jared. Spera totuși că nu fusese el. Sunetul acela nu putea fi scos de o ființă omenească.

– Nu știu, răspunse Mallory, dar orice ar fi, trebuie să aibă legătură cu goblinii ăia. Haide! Cu aceste cuvinte, Mallory o luă la fugă în direcția din care se auzise sunetul.

– Nu intra în apă, Mallory, e prea adâncă.

– Nu fi copil, spuse ea afundându-se tot mai mult. Fata făcu doi paşi mari şi apoi se împiedică de parcă ar fi alunecat pe povârnişul unui deal, după care, cât ai clipi, apa de un verde întunecat se închise deasupra capului ei.

Jared făcu un salt înainte. Scăpându-şi floreta pe mal, el îşi cufundă mâna în apa rece ca gheaţa. Mallory se ridică la suprafaţă tuşind şi scuipând, dar reuşi să se agaţe de mâna pe care i-o întindea fratele ei.

El o trăsese deja pe jumătate pe mal când ceva începu să se ridice din apă în spatele fetei. La început, păru să fie o movilă care se înălţa din ape, pietroasă şi acoperită cu muşchi. Apoi, de sub apă apăru un cap, verde-negricios ca algele putrezite, cu ochi mici şi negri, cu un nas noduros ca o creangă şi cu o gură plină de dinţi sfărâmaţi. Spre ei se întinse o mână. Degetele erau prelungi ca nişte rădăcini, iar ghearele, negre. Jared respiră duhoarea grea a fundului de baltă, mirosul de frunze putrede şi de mâl vechi de când lumea, scoase un răcnet, apoi mintea i se goli complet şi nu mai putu să facă nici o mişcare.

Mallory se ridică singură pe mal şi aruncă o privire peste umăr.

Ceva începu să se ridice la suprafață.

– Ce este? Ce vezi?

Auzindu-i glasul, Jared se smuci din locul unde încremenise şi, fără să stea pe gânduri se târî împleticindu-se până departe de mal, trăgând-o şi pe sora lui după el.

– E un trol, îi şopti el.

Creatura se întinse după cei doi fraţi şi degetele ei lungi scurmară prin iarbă la mică distanţă de locul unde stătuseră ei. Fiinţa aceea scoase apoi un urlet şi Jared întoarse capul, se uită în urmă, însă nu îşi dădu seama ce se petrecuse. Ea încercă apoi din nou să se întindă către cei doi fraţi, dar se trase înapoi şi scoase un nou urlet atunci când un deget prelung îi fu atins de o rază de lumină.

– Soarele, spuse Jared, l-a ars lumina soarelui.

– Dar nu a mai rămas prea multă lumină, răspunse Mallory, hai să mergem.

– Asssteptaasssi, şopti cu voce blândă monstrul ai cărui ochi galbeni îi priveau neclintiţi. Venisssi înapoooi...

Am ssseva pentru voooi... Trolul își întinse spre ei degetele strânse ca și cum chiar ar fi ținut ceva în pumnul închis.

– Jared, hai să mergem. Vocea lui Mallory era aproape rugătoare. Nu văd cu cine vorbești.

– L-ai văzut pe fratele meu? întrebă Jared.

– Ssse poaaate. Ssseva am ausssit eu, acum ssseva vreme, dar era sssoare, prea mult sssoare ca sssă mă pot uita.

– El trebuie să fi fost! Încotro s-au dus?

Capul se legănă spre ruinele podului și apoi se uită din nou la Jared.

– Sssă vii aproaaape sssi o sssă îsssi ssspuuun.

Dar Jared făcu un pas înapoi:

– Nici nu mă gândesc.

– Sssel pusssin vino sssă îsssi iei ssssabia, spuse trolul arătând spre floreta care zăcea lângă el pe mal, acolo unde o scăpase Jared. Băiatul aruncă o privire peste umăr către sora lui. Și ea avea mâinile goale. Trebuie că și-a lăsat floreta pe fundul apei.

Mallory făcu o jumătate de pas în față.

– Este singura armă care ne-a rămas.

– Haai, vinooo sssă o ieeei. O sssă îmi închiiid ochii ca sssă te sssimsssi în sssiguransssă, zise el și cu o mână uriașă își acoperi ochii.

Mallory aruncă o privire înspre floreta din noroi. Ochii i se concentrau asupra ei într-un mod care lui Jared i se părea neliniştitor. Ea avea de gând să încerce să o recupereze.

– Nici măcar nu poţi vedea creatura, îi şuieră Jared. Mai bine hai să mergem.

– Dar floreta mea...

Jared îşi dezlegă monoclul şi i-l dădu. Chipul fetei se făcu alb ca varul la vederea creaturii uriaşe care îi privea printre degetele desfăcute ale mâinii şi pe care o ţineau la distanţă numai petele tot mai slabe de lumină ce împestriţau locul.

– Hai să mergem, spuse ea cu o voce pierită.

– Nuuu, le strigă trolul. Întoaaarsesi-vă, o sssă ssstau cu ssspatele la voi, avesi o sssansă sssinstită, venisssi înapoooi...

Jared şi Mallory fugiră prin pădure cât îi ţinură picioarele, până când, în cele din urmă, găsiră o poiană plină de lumină în care făcură popas. Se rezemară amândoi de trunchiul gros al unui stejar, încercând să îşi recapete răsuflarea. Mallory tremura ca o frunză. Jared nu ar fi putut spune dacă era din cauza trolului sau

pentru că era udă leoarcă. El își desfăcu fermoarul hanoracului, îl scoase și i-l dădu surorii lui.

– Ne-am rătăcit, zise Mallory printre două gâfâieli. Și nu mai avem nici o armă.

– Măcar știm că ei nu ar fi avut cum să traverseze apa, spuse Jared, căznindu-se să își lege din nou monoclul la ochi. Mai mult ca sigur că trolul ar fi pus mâna pe ei.

– Și totuși, zgomotul se auzea de pe malul celălalt, zise Mallory pe când lovea un copac și-i smulgea bucăți de scoarță.

Jared adulmecă dintr-odată miros de ars. Era destul de slab, dar i se năzări că ar semăna cu mirosul de păr pârlit.

– Simți mirosul ăsta? o întrebă Jared.

– Vine dintr-acolo, răspunse Mallory.

Ei o luară la goană printre tufișuri, fără să mai bage de seamă julițurile pe care ramurile și țepii pe lângă care alergau le lăsau în brațele lor.

Jared nu reușea să își ia gândul de la fratele lui și de la foc.

– Ia te uită, spuse Mallory care se oprise brusc, se aplecă și ridică din iarbă un pantof maro.

– E al lui Simon.

Ridicară din iarbă un pantof maro.

– Știu, spuse ea. Fata îi întoarse cu talpa în sus, dar singurul indiciu pe care Jared îl putu observa fu că aceasta era plină de noroi.

– Doar nu crezi că... dar Jared nu găsi curajul să termine fraza.

– Nu, nu cred! răspunse fata și își îndesă pantoful în buzunarul din față al hanoracului.

El dădu din cap încetișor, îngăduindu-și să fie de acord cu ea.

Ceva mai departe pomii începură să se rărească. Ieșiseră la o șosea.

Asfaltul întunecat se întindea până departe, dincolo de linia orizontului.

Dincolo de toate, soarele apunea într-o vâlvătaie de violet și oranj.

Iar pe marginea drumului, la depărtare de cei doi frați, un grup de goblini se înghesuiau unul într-altul în jurul focului.

Clopoței plutitori care-ți dau fiori.

Capitolul al Cincilea

În care aflăm vești despre soarta pisicii dispărute

Jared și Mallory se apropiară de tabăra goblinilor cu mare grijă, furișându-se de la un copac la altul. Mai peste tot zăceau împrăștiate cioburi de sticlă și oase roase cu nădejde. Sus, în copaci, erau atârnate cuști împletite din ramuri de salcâm țepos, saci din plastic și alte gunoaie. De unele crengi, cutii de suc turtite atârnau ca niște clopoței de vânt siniștri.

În jurul focului erau așezați zece goblini. Corpul înnegrit, înfipt într-o țepușă, a ceva ce aducea prea bine cu o pisică, era învârtit de zor deasupra focului.

Din când în când, câte un goblin își întindea botul ca să lingă carnea prăjită, iar goblinul care rotea bățul lătra zgomotos, apoi se porniră să latre cu toții.

Puneți laba pe câine, prindeți iute și mâța!

Câţiva dintre goblini începură apoi să cânte. Versurile cântecului lor îl făcură pe Jared să se cutremure:

Puneţi laba pe câine, prindeţi iute şi mâţa!
La foc bun pe ţepuşă să le frigem cărniţa,
Roadeţi osul bine, să mâncaţi daţi fuguţa,
Puneţi laba pe câine, prindeţi iute şi mâţa!

Pe lângă ei, maşinile treceau vâjâind, fără să aibă habar de ce se întâmpla.

„Poate că şi mama trece pe aici chiar acum", îi trecu lui Jared prin cap.

– Câţi sunt? îl întrebă Mallory pe şoptite, ridicând o creangă grea.

– Zece, răspunse Jared. Dar nu-l văd pe Simon. Trebuie să fie într-una dintre cuştile de colo.

– Eşti sigur? zise ea uitându-se în direcţia taberei goblinilor. Dă-mi chestia aia să-i văd şi eu.

– Nu acum, răspunse băiatul.

Ei se mişcară încetişor printre copaci, în căutarea unei cuşti suficient de mari ca să încapă Simon în ea.

Undeva, în faţa lor, se auzi un ţipăt ascuţit şi puternic. Cei doi copii îşi urmară drumul înainte, spre marginea pădurii.

Pe marginea drumului văzură zăcând un animal, undeva, dincolo de tabăra goblinilor.

Era aproape la fel de mare ca un automobil şi stătea ghemuit cu spinarea în sus. Capul lui era ca de pasăre

răpitoare și avea trup de leu. Iar pe coaste se vedeau urme de sânge.

– Ce vezi? îl întrebă Mallory.

– Un grifon, răspunse Jared. E rănit.

– Un grifon? Ce e ăla?

– E un fel de pasăre, cam ca un... nu contează, doar că trebuie să te ții la distanță de el.

Mallory oftă și continuă să se afunde în pădure.

– Ia te uită acolo, îi spuse ea. Ce părere ai?

Jared ridică privirea. Câteva dintre cuștile agățate la înălțime erau mai încăpătoare și i se păru că într-una dintre ele distinge o siluetă omenească. Era Simon!

– Pot să mă sui eu acolo!

– Dar grăbește-te, îl îndemnă Mallory.

Jared își propti piciorul într-o scorbură din scoarța copacului și se săltă până în locul unde trunchiul începea să se desfacă în crengi groase.

Săltându-se tot mai sus, Jared începu să se târască de-a lungul ramurii de care stăteau agățate cuștile. Dacă s-ar fi putut ridica în picioare pe ramura aceea, ar fi reușit să arunce o privire drept înlăuntrul cuștilor atârnate de crengile de mai sus.

În timp ce se întindea de-a lungul ramurii, Jared nu se putu opri să se uite în jos. În cuștile de sub el văzu închise veverițe, pisici și păsări. Unele zgrepțănau și mușcau zăbrelele în timp ce altele zăceau nemișcate. În câteva

dintre colivii nu se vedeau decât oase. Toate păreau să fi fost căptușite cu frunze care semănau îngrijorător de mult cu buruienile otrăvitoare.

– Hei, pisoiaș, aici.

Vocea îl surprinse atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă de pe cracă. Se auzise dinspre una din cuștile cele mari.

– Cine e acolo? șopti Jared.

– Sunt Hogsqueal. Acum ce ai zice să deschizi ușa asta?

Jared văzu fața de broască a altui goblin, dar acesta avea ochii verzi ca ai pisicilor. Era chiar îmbrăcat, iar dinții lui nu erau din cioburi de sticlă și nici din fier, ci arătau întocmai ca dințișorii unui copil mic.

– N-aș prea crede, spuse Jared. Din partea mea, poți să și putrezești acolo, pentru că eu nu am de gând să îți dau drumul.

– Nu fi tont, cap de găină. Dacă dau alarma, tipii de acolo te vor mânca la desert chiar în seara asta.

– Pun pariu că tu dai alarma tot timpul și că nu te crede nimeni, spuse Jared.

– Hei, voi de colo, ia uitați...

Jared apucă de marginea cuștii și o smuci cu putere.

Hogsqueal amuţi. Undeva, sub ei, goblinii se pocneau între ei de zor şi înhăţau care mai de care bucăţi de carne de pisică, fără să aibă habar de tocmelile ce se desfăşurau sus în copac.

– Bine, bine, zise Jared.

Bun, ne-am înţeles. Dă-mi drumul, îi ceru goblinul.

– Trebuie să îl găsesc pe fratele meu, mai întâi spune-mi unde este şi apoi îţi dau drumul.

– Nici gând, dulceaţă mică. Trebuie să mă crezi mai prost decât un pisoi nou-născut. Tu dă-mi drumul că altfel încep iarăşi să ţip.

– Jared! se auzi glasul lui Simon venind din josul crengii, sunt aici!

– Vin! răspunse Jared întorcându-se spre locul de unde venise glasul.

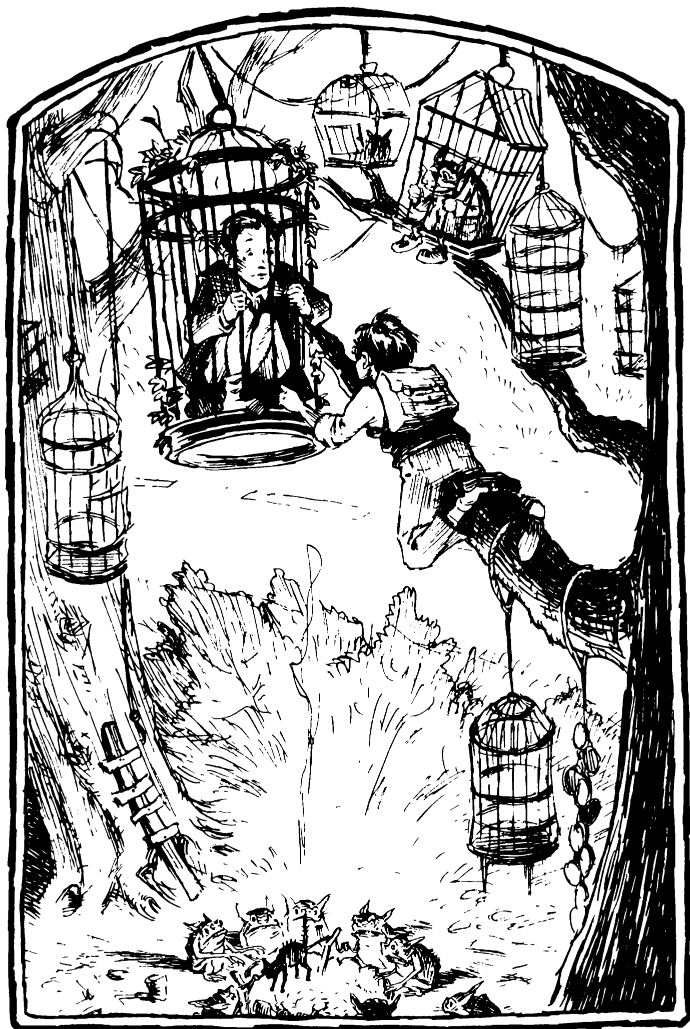
– Ori deschizi uşa asta imediat, ori ţip cât mă ţine gura! îl ameninţă goblinul.

Jared trase aer în piept.

– Ba nu ai să ţipi deloc. Dacă ţipi, o să pună mâna pe mine şi atunci nu o să mai fie nimeni prin preajmă care să-ţi dea drumul. Acum mă duc să îl eliberez pe fratele meu şi apoi o să mă întorc la tine.

Jared coborî şi mai mult pe creangă. Simţea că i se luase o piatră de pe inimă pentru că goblinul tăcuse mâlc.

Simon fusese vârât într-o cuşcă mult prea mică pentru el. Avea picioarele strânse la piept, degetele de la un

– Ești bine?

picior îi ieşeau printre zăbrele şi pielea îi era zgâriată de ţepii care mărgineau cuşca.

– Eşti bine? întrebă Jared, scoţând briceagul şi începând să taie legătura de liane răsucită în jurul cuştii în care era prizonier Simon.

– Sunt bine, răspunse Simon cu glas uşor tremurat.

Jared vru să îl întrebe pe Simon dacă îl găsise pe Tibbs, dar se temu de răspuns.

– Îmi pare rău, spuse el într-un târziu. Ar fi trebuit să te ajut să cauţi pisica.

– Nu-i nimic, spuse Simon strecurându-se prin partea de uşă pe care Jared reuşise să o deschidă. Dar trebuie să îţi spun că...

– Băieţel! Tu! Gata cu vorba! Daţi-mi drumul! strigă goblinul.

– Hai să mergem, spuse Jared, am promis că o să îl ajut.

Simon îşi urmă fratele geamăn de-a lungul crengii până la cuşca în care stătea goblinul.

– Ce e înăuntru?

– Un goblin, mi se pare.

– Un goblin! exclamă Simon. Ţi-ai pierdut minţile?

– Pot să te scuip în ochi, se oferi acesta.

– Ce scârbos! se strâmbă Simon. Nu, mulţumesc.

– Asta o să îţi dea Vederea, prostănacule! Uite! făcu Hogsqueal, scoţându-şi o batistă dintr-unul din buzunare şi scuipând în ea. Freacă-ţi ochii cu asta.

Jared șovăi. Putea oare să aibă încredere într-un goblin? Dar dacă ar fi făcut ceva rău, atunci el ar fi rămas închis în cușca lui pe vecie, căci Simon nu i-ar mai fi dat drumul nici în ruptul capului.

El își scoase monoclul și-și frecă ochii cu pânza murdară. Ustura!

– Uh, ăsta e cel mai scârbos lucru pe care l-am văzut până acum, spuse Simon.

Jared clipi și aruncă o privire spre goblinii care stăteau așezați în jurul focului. Îi vedea acum perfect și fără lentila de piatră.

– Simon, funcționează!

Simon privi cârpa cu neîncredere, dar își frecă la rândul lui ochii cu scuipatul de goblin.

– Ne-am înțeles, da? Dați-mi drumul, le ceru Hogsqueal.

– Mai întâi să-mi spui de ce te-au băgat aici, spuse Jared. Fusese amabil din partea lui să le dea batista, dar ar fi putut totuși să nu fie decât o șmecherie.

– Nu sunteți prea sfioși pentru niște puști cu caș la gură, bodogăni nemulțumit Hogsqueal. M-au băgat aici pentru că am eliberat o pisică. Vedeți voi, mie îmi plac pisicile, și nu numai pentru că sunt delicioase, căci chiar sunt, fără glumă. Dar ochii lor seamănă tare mult cu ai mei, iar asta era chiar mititică, nu avea prea multă carne pe ea. Și mai și mieuna într-un fel tare drăgălaș. Goblinul

rămase o clipă pe gânduri părând să uite împrejurările în care se afla, apoi îl fixă brusc pe Jared cu privirea.

– Dar am vorbit destul despre mine. Acum lăsaţi-mă să ies.

– Dar ce-i cu dinţii tăi? Mănânci copii mici sau de ce îi ai astfel? urmă Jared cu întrebările, căci se vedea bine că nu găsise povestea goblinului suficient de convingătoare.

– Ce e ăsta? Un interogatoriu? protestă Hogsqueal.

– Uite că deja încerc să deschid cuşca. Jared se apropie şi începu să taie complicatele legături ale cuştii. Dar vreau să ştiu ce e cu dinţii tăi.

– Păi, copiii au ideea asta trăsnită să-şi ascundă sub pernă dinţişorii care le cad, nu-i aşa?

– Vrei să spui că tu furi dinţii copiilor?

– Ei, hai, deşteptule, nu o să îmi spui că tu chiar credeai în Zâna Măseluţă!

Jared mai meşteri câteva clipe fără să mai scoată vreun cuvânt. Aproape că reuşise să reteze şi ultimul nod când grifonul începu să ţipe.

Patru dintre goblini se grăbiră să îl înconjoare, ţinând în mâini beţe ascuţite. Din câte se părea, animalul nu mai avea forţa să se ridice prea mult de la pământ, dar putea totuşi să îi lovească dacă s-ar fi apropiat de el părea mult. Chiar atunci ciocul de şoim al creaturii reteză ca un foarfece mâna unuia dintre goblini. Cel rănit începu să schelălăie pe când altul îşi înfipse băţul în spinarea grifonului, în urletele de bucurie ale celor care mai rămăseseră întregi.

– Ce fac? şopti Jared.

– Ţie ce ţi se pare că fac? răspunse Hogsqueal. Îl aşteaptă să îşi dea duhul.

– Îl ucid! răcni Simon. Avea ochii larg deschişi şi se uita fix la spectacolul înfiorător de dedesubt, iar Jared îşi dădu seama că fratele lui trebuie să fi văzut scenele acelea vreme îndelungată. Brusc, Simon înhăţă un pumn de frunze şi crengi din copacul în care stăteau şi le azvârli spre goblini.

– Simon, opreşte-te! spuse Jared încercând să îl domolească.

– Lăsaţi-l în pace, ticăloşilor! strigă Simon. LĂSAŢI-L ÎN PACE!

În clipa aceea toţi goblinii îşi ridicară spre ei ochii care licăreau palid în întuneric.

Flăcările se colorară în verde.

Capitolul al Șaselea

În care Jared este forțat să facă o alegere dificilă

— Dați-mi drumul! răcni Hogsqueal. Jared se repezi și tăie și ultimul nod.

Hogsqueal începu să dănțuiască pe cracă, fără să îi bage în seamă pe goblinii care lătrau de zor dedesubt și dădeau să înconjoare copacul.

Jared se uită în jurul lui după vreo armă, dar tot ce avea era briceagul. Simon mai rupse câteva crengi în vreme ce Hogsqueal fugea de mama focului, sărind dintr-un pom în altul întocmai ca o maimuțică. El și fratele lui erau abandonați și prinși în capcană. Dacă ar fi încercat să coboare, goblinii ar fi pus mâna pe ei numaidecât.

Şi undeva acolo, în întuneric, Mallory era singură şi lipsită de Vedere. Singurul lucru care o proteja era culoarea roşie de pe hanoracul cu care era îmbrăcată.

– Şi cu animalele închise în cuşti cum rămâne? întrebă Simon.

– Nu avem timp!

– Hei, javre soioase! îl auzi Jared răcnind pe Hogsqueal. El se uită în direcţia din care venea glasul, dar, de data asta, Hogsqueal nu vorbea cu ei. El tocmai dansa de zor în jurul focului şi îşi îndesa în gură o bucată mare de carne de pisică bine rumenită.

– Prostănacilor! Capete seci! Tonţilor! strigă el către ceilalţi goblini. Apoi se lăsă niţel pe spate şi urină peste foc, făcând ca flăcările să capete culori verzui.

Văzând atâta obrăznicie, goblinii făcură cale întoarsă şi se îndreptară spre Hogsqueal.

– Mişcă-te! spuse Jared. Acum!

Simon începu să coboare cât putea de repede şi sări jos când se află suficient de aproape de pământ, aterizând cu o bufnitură surdă, şi îndată i se alătură şi Jared.

Mallory îi îmbrăţişă pe amândoi, dar fără să dea drumul băţului pe care îl ţinea în mână.

– I-am auzit pe goblini cum se apropiau, dar nu vedeam nimic, spuse ea.

– Pune-ţi ăsta, zise Jared dându-i monoclul.

– Dar ai nevoie de el, protestă ea.

– Acum! spuse Jared.

În mod cu totul uimitor, Mallory şi-l potrivi la ochi fără să mai spună nimic. După aceea, ea îşi băgă mâna în buzunarul hanoracului şi îi înapoie lui Simon pantoful pierdut.

Cei trei fraţi se îndreptară spre pădure, dar Jared nu se putu împiedica să nu se uite în urmă. Hogsquealul era acum înconjurat de goblini aşa cum fusese înconjurat grifonul câteva momente mai devreme.

Nu îl puteau lăsa aşa.

– Hei! strigă el. Aici!

Goblinii se întoarseră şi, văzându-i pe cei trei copii, porniră spre ei.

Jared, Mallory şi Simon o luară la sănătoasa.

– Ai înnebunit de-a binelea? îi strigă Mallory.

– El voia să ne ajute, îi răspunse el, dar nu era prea sigur că îl auzise căci el vorbea şi gâfâia în acelaşi timp.

– Încotro mergem? strigă Simon.

– Spre apă, spuse Jared. Mintea lui funcţiona mai repede decât oricând. Trolul era singura lor şansă. Era sigur că el i-ar fi putut opri fără nici o dificultate pe cei zece goblini. Ceea ce nu ştia prea sigur era cum aveau să scape ei înşişi de el.

– Nu putem merge într-acolo, spuse Mallory, dar Jared nu-i dădu nici o atenţie.

Dacă ar fi putut să sară peste cursul de apă, poate că ar fi fost suficient. Goblinii nu aveau de unde să ştie că înăuntru era un monstru de care ar trebui să se ferească.

Goblinii erau încă destul de departe în urma lor. Nu aveau cum să afle ce îi pândeşte.

Aproape ajunseseră. Jared zări apa în faţa lui, dar nu şi podul ruinat.

Atunci Jared văzu ceva care îl făcu să împietrească. Trolul ieşise din apă. Stătea pe marginea vadului, cu ochii şi colţii strălucind în lumina lunii. Chiar şi aşa, ghemuit, Jared ghici că trebuia să aibă peste trei metri înălţime.

– Sssee norocosss sssunt... spuse el, întinzând spre ei un braţ lung.

– Aşteaptă, spuse Jared.

Creatura se mişcă spre ei cu un zâmbet care îi dezvelea puţin câte puţin dinţii sparţi. Era limpede că nu intenţiona absolut deloc să aştepte.

– Auzi zgomotele alea? îl întrebă Jared. Sunt goblini.

Zece goblini grăsani. Cu mult mai buni de mâncat decât trei copii slăbănogi.

Monstrul şovăi. În *Ghid* scria că trolii nu erau nişte fiinţe prea inteligente, iar Jared spera din tot sufletul că informaţia era corectă.

Stătea pe marginea vadului.

– Tot ce trebuie să faci este să intri din nou în apă, iar noi o să îi conducem exact la tine. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Ochii gălbui ai creaturii sclipiră de lăcomie.

– Sssigur, răspunse el.

– Grăbește-te, îl zori Jared, aproape că au ajuns.

Trolul alunecă spre apă și se scufundă, abia stârnind un val.

– Ce-a fost asta? întrebă Simon.

Jared tremura din toate încheieturile, dar nu putea lăsa frica să-l oprească.

– Intră în râu acolo, unde nu e adânc. Trebuie să îi convingem să vină după noi prin vad.

– Tu ai înnebunit? întrebă Mallory.

– Te rog, ai încredere în mine, o imploră Jared.

– Trebuie să facem ceva! spuse Simon.

– Bine, atunci hai să intrăm. Mallory își urmă frații spre malul întunecat clătinând din cap a îndoială.

Goblinii dădură buzna printre copaci. Jared, Mallory și Simon își croiră drum prin apa puțin adâncă, mișcându-se în zigzag în jurul zonei periculoase.

Cea mai rapidă cale de a-i urmări era să o taie drept prin mijlocul râului. Jared îi auzi pe goblini lovind apa în spatele lui și apoi lătrând nebunește. Apoi lătratul se transformă în scheunături. Jared se uită peste umăr și

văzu câţiva înotând spre mal. Trolul îi înhăţă pe toţi, scuturându-i şi muşcându-i şi trăgându-i la fund în bârlogul lui din ape.

Jared încercă să îşi ia privirea de la ei căci stomacul i se strângea într-un fel neobişnuit şi simţea că i se face rău. Simon era palid şi părea şi el gata să leşine.

– Haideţi acasă, spuse Mallory.

Jared aprobă din cap.

– Nu putem, spuse Simon. Cum rămâne cu animalele acelea?

Luna plină era deasupra lor.

Capitolul al Șaptelea

În care Simon se întrece pe sine și își găsește un nou și fantastic animal de casă

– Sper că glumești, spuse Mallory când Simon le explică ce avea de gând să facă.

– Dar dacă nu facem asta, vor muri, insistă Simon. Iar grifonul e rănit.

– Ah, și grifonul? Să salveze pisicile mai înțelegea, dar și pe grifon?!

– Și cum putem să ajutăm noi creatura aia? întrebă Mallory. Doar nu suntem veterinari pricepuți să doftoricească creaturi fantastice.

– Trebuie să încercăm, spuse neclintit Simon.

Jared se simțea dator să țină cu fratele lui. La urma urmelor, Simon trecuse prin atâtea din cauza lui.

– Am putea să luăm vechea prelată din garaj.

– Da, da, se băgă în vorbă și Simon. Și apoi o să îl târâm pe grifon până acasă. Doar avem mult spațiu.

Mallory își dădu ochii peste cap.

– Asta dacă o să ne lase, spuse Jared. Ai văzut ce i-a făcut goblinului aceluia?

– Haideți, fraților, îi imploră Simon. Eu nu sunt destul de puternic ca să îl pot căra singur.

– Bine, spuse fata. Dar să știți că eu nu am de gând să stau aproape de capul lui.

Jared, Simon și Mallory o luară la picior spre garaj. Luna plină de deasupra lumina destul pentru ca ei să-și urmeze drumul prin pădure, dar erau totuși cu ochii în patru, și traversară râul unde acesta era abia un firicel de apă.

De la marginea peluzei Jared văzu că ferestrele casei erau luminate și că mașina mamei lor era parcată pe aleea cu pietriș. Oare le pregătea masa de seară? Oare anunțase poliția? Jared ar fi vrut să intre și să îi spună mamei că nu li se întâmplase nimic, dar nu îndrăznea.

– Jared, haide. Simon deschisese ușa de la garaj, iar Mallory trăgea prelata de pe mașina cea veche.

– Hei, ia uitați-vă la asta. Simon luă o lanternă de pe una dintre polițe și o aprinse. Din fericire, nici o rază de lumină nu se întinse de-a lungul peluzei.

– Probabil că s-au terminat bateriile, spuse Jared.

– Nu vă mai jucați, le spuse Mallory. Ceea ce vrem este să *nu* fim prinși.

Ei duseră prelata înapoi spre pădure. Se tot ciondăneau în legătură cu care ar fi drumul cel mai scurt și de aceea înaintau destul de încet.

Jared nu se putea abține să nu tresară la auzul câte unui zgomot îndepărtat al nopții.

Chiar și orăcăitul broaștelor suna de rău augur. Nu se putea opri să nu se întrebe ce altceva se afla acolo, ascuns în întuneric. Poate ceva și mai rău decât goblini

sau troli. El scutură din cap și încercă să se convingă singur că nimeni nu ar putea avea atâtea ghinioane într-o singură zi.

Când, în sfârșit, regăsiră tabăra goblinilor, Jared fu uimit să îl vadă pe Hogsqueal așezat comod lângă foc, lingând oasele și râgâind satisfăcut exact atunci când frații ajunseseră lângă el.

– Îmi închipui că te simți bine? spuse Jared.

– Așa se vorbește cu cineva care v-a salvat pielea? îl admonestă el.

Jared începu să protesteze – doar fusese cât pe ce să fie omorâți din cauza luii –, dar Mallory îl înșfăcă de braț.

– Mai bine ajută-l pe Simon să dea drumul animalelor, spuse ea. Eu stau cu ochii pe goblin.

– Eu nu sunt goblin, o corectă Hogsqueal. Eu sunt un hobgoblin!

– Mă rog... făcu Mallory.

Simon și Jared se suiră în pomi, eliberând toate animalele captive în cuști. Cele mai multe coborâră

singure pe crengile cele mai apropiate sau săriră pe pământ, la fel de speriate de băieți cum fuseseră și de goblini. Un pisoi mititel se ghemuise însă în fundul cuștii, mieunând de îți rupea inima. Jared nu știu ce să facă cu el, așa că îl băgă în rucsacul din spinare și își continuă treaba. Cât despre Tibbs, nu se zărea pe nicăieri.

Când Simon dădu cu ochii de pisoi, insistă să îl păstreze. Jared spera că ceea voia el să spună era „în locul grifonului".

Lui Jared i se păru că privirea hobgoblinului se înmuie când văzu pisica, dar se prea poate să fi fost din pricina foamei.

Când toate cuștile fură goale, cei trei frați și Hogsqueal se apropiară de grifon. Acesta îi privea precaut, întinzându-și ghearele spre ei.

Mallory scăpă din mână capătul de prelată pe care îl cărase până atunci.

– Știi, uneori, animalele rănite se reped să atace.

– Dar nu întotdeauna, răspunse Simon, îndreptându-se spre grifon cu brațele deschise. Câteodată, te lasă să ai grijă de ele. Am găsit o dată un șobolan rănit și, știți, m-a mușcat de abia atunci când s-a vindecat.

– Numai niște nătărăi s-ar încurca cu un grifon rănit. Hogsqueal rupse în două un alt os și începu să-i sugă măduva. Nu cumva vreți să vă țin eu pisicuța?

Mallory îi aruncă o privire încruntată.

– Nu cumva vrei să îţi urmezi prietenii pe fundul apei?

Jared surâse. Era grozav să o aibă pe Mallory de partea lor.

Asta îi aduse aminte de ceva.

– Din moment ce te simţi aşa de generos, ce ai spune să îi dai şi ei nişte scuipat de goblin?

– Scuipat de hobgoblin, vrei să spui, îl corectă el plin de mândrie.

– Uau, mulţumesc, făcu Mallory, dar prefer să mă lipsesc.

– Nu, ştii, asta îţi poate da Vederea. Şi e chiar logic, dacă funcţionează apa din scăldătoarea zânelor, atunci trebuie să meargă şi aşa ceva.

– Nici nu am destule cuvinte ca să descriu cât de scârboase mi se par aceste alternative.

– Mă rog, dacă asta e părerea ei... spuse Hogsqueal, făcând eforturi evidente să pară ofensat, dar fără să reuşească, după părerea lui Jared, pentru că în acelaşi timp era ocupat să lingă un os.

– Mal, haide, doar nu o să poţi ţine la ochi zi şi noapte o piatră legată cu cureluşe.

– Ia uite cine vorbeşte, răspunse ea. Ştii măcar cât ţine efectul scuipatului ăsta?

De fapt, Jared nu prea luase în considerare acest aspect. Se uită spre Hogsqueal.

– Păi, ţine până când cineva îţi scoate ochiul, răspunse spiriduşul.

– Ei, atunci e grozav, spuse Jared, încercând să schimbe subiectul.

Mallory oftă.

– Bine, bine, spuse ea, apoi se lăsă în genunchi, îşi scoase monoclul şi Hogsqueal o scuipă cu mare satisfacţie.

Nu o să îți facem nici un rău.

Când își ridică privirea, Jared observă că Simon ajunsese deja lângă grifon, se așezase pe vine alături de el și îi șoptea ceva.

– Bună grifonule, îi zicea Simon cu vocea lui cea mai dulce. Nu o să îți facem nici un rău. Noi vrem doar să te ajutăm să te faci bine. Hai, fii cuminte.

Grifonul lăsă să îi scape un vaiet, cam ca un șuierat ieșit dintr-un ceainic. Simon îi mângâie penele cu blândețe.

– Haideți, dați-i drumul și întindeți prelata, le șopti Simon.

Grifonul se ridicase puțin de la pământ, deschizându-și ciocul, dar mângâierile lui Simon părură să îl liniștească și își puse capul înapoi pe asfalt. Ei desfășurară prelata în spatele său, apoi Simon îngenunche lângă capul lui, vorbindu-i drăgăstos – cam așa cum ar vorbi cineva cu un copilaș. Grifonul păru să îi dea ascultare, zburlindu-și penele de parcă vorbele băiatului l-ar fi gâdilat.

Mallory se aplecă într-o parte și îi apucă cu blândețe labele din față în vreme ce Jared i le luă pe cele din spate.

– Un, doi, trei, spuseră într-un cor șoptit, apoi îl rostogoliră pe grifon pe prelată. El cârâi și dădu din picioare, dar fusese deja așezat pe pânza groasă.

Dupa aceea ridicară prelata de la pământ cât putură de mult și începură anevoioasa sarcină de a-l târî pe grifon spre casă.

Nu atârna atât de greu cum se aştepta Jared. Simon sugeră chiar că ar putea avea oasele goale, la fel ca păsările.

– Pe curând, ţâncilor, strigă Hogsqueal în urma lor.

– Ne mai vedem, îi răspunse Jared. Aproape că sperase că hobgoblinul avea să vină cu ei. Desigur, Mallory se strâmbă la auzul schimbului de saluturi.

Grifonul nu era prea mulţumit de călătorie. Fraţii nu-l puteau ridica prea sus aşa că îl tot loveau de hârtoape şi tufişuri. Se văzură nevoiţi să se oprească şi să aştepte ca Simon să îl liniştească, apoi îşi reluară drumul. Păru să dureze o veşnicie să îl ducă pe grifon acasă.

Odată ajunşi la garaj, deschiseră cele două uşi din spate şi îl târâră pe grifon până într-una din boxele pentru cai, unde acesta se aşeză pe paiele vechi care zăceau acolo cine ştie de când.

Simon se lăsă în genunchi ca să cureţe pe cât îi stătea în puteri, rănile grifonului, la lumina lunii şi având la îndemână doar apa din jgheab. Jared luă o găleată, o umplu cu apă şi-i dădu să bea grifonului care o sorbi lacom şi recunoscător.

Chiar şi Mallory trecu la treabă şi, găsind o pătură roasă de molii, o aşternu peste grifon. Acesta arăta aproape domesticit, aşa cum stătea acolo în garaj, bandajat şi somnoros. Chiar dacă Jared crezuse că ar fi o nebunie să aducă grifonul acasă, trebuia acum să recunoască faptul că începea să-i fie simpatic. Oricum, mai multă decât avusese pentru hobgoblin.

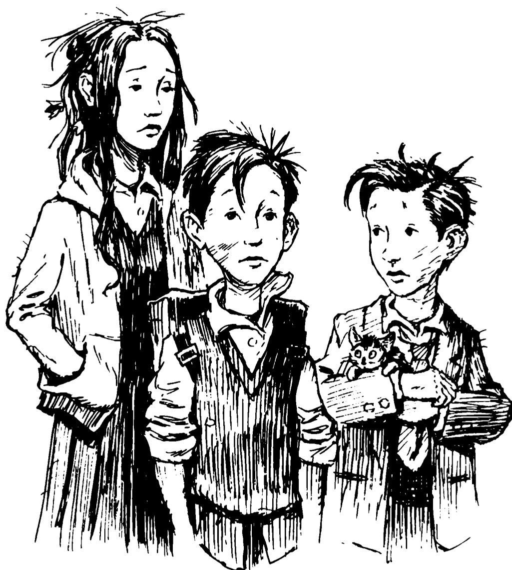

În garaj

Atunci când Jared, Simon şi Mallory se târâră în casă era foarte târziu.

Hainele lui Mallory erau încă jilave de când căzuse în pârâu, iar ale lui Simon erau atât de rupte încât aduceau

mai mult cu nişte zdrenţe. Cât despre Jared, el avea peste tot pete verzi de iarbă şi coatele zgâriate de la goana prin pădure. Dar încă mai aveau cartea şi monoclul, iar Simon ţinea în braţe un pisoiaş de culoarea scorţişoarei, dar mai presus de orice, erau cu toţii vii şi sănătoşi. Din punctul de vedere al lui Jared, repurtaseră un adevărat succes.

Când intrară, mama lor vorbea la telefon, iar faţa era ei era umflată de plâns.

– Au venit! spuse ea şi închise telefonul privindu-i fix un moment. Unde aţi umblat? E ora unu! Îşi îndreptă un deget acuzator spre Mallory: Cum ai putut fi atât de iresponsabilă?

Mallory se uită la Jared. Simon, pe de altă parte, îl privea şi el, strângându-şi de zor la piept pisoiul.

Într-o clipită, Jared pricepu că ei aşteptau ca el să vină cu o scuză.

– Păi... ştii, era o pisică, se suise într-un pom... începu Jared. Simon îi zâmbi încurajator. Pisica asta, continuă Jared arătând cu degetul spre pisoiul din braţele lui Simon.

– Şi apoi Simon s-a urcat în pom după ea, dar pisica s-a speriat... s-a suit şi mai sus şi Simon nu a mai putut nici să urce, şi nici să coboare... aşa că eu m-am întors acasă şi am chemat-o pe Mallory.

– Şi eu am încercat să mă urc după el, îi sări Mallory în ajutor.

– Da, aşa e, spuse Jared. Ea s-a urcat după el. Şi atunci pisica a sărit în alt pom şi Simon s-a urcat după ea, dar apoi el a căzut în apă.

– Dar hainele lui sunt uscate, se încruntă mama lor.

– De fapt, Jared a vrut să spună că eu am căzut în apă, interveni Mallory.

– Şi că pantoful meu a căzut în apă, adăugă şi Simon.

– Mda, făcu Jared. Apoi Simon a prins pisica, dar a trebuit să îi dăm jos din pom fără ca el să fie zgâriat.

– Şi asta a durat ceva, spuse Simon.

Mama lor îi aruncă o privire ciudată lui Jared, dar nu-l certă.

– Toţi trei sunteţi pedepsiţi pentru tot restul lunii. Nu vă jucaţi afară şi nu mai veniţi cu scuze.

Jared deschise gura gata să protesteze, dar nu îi veni nici o idee salvatoare.

În timp ce toţi trei tropăiau în sus spre scări Jared spuse:

– Îmi pare rău. Cred că a fost o scuză cam idioată.

Mallory clătină din cap.

– Oricum nu puteai să-i spui ce s-a întâmplat de fapt.

– Dar de unde veneau goblinii ăia? întrebă Jared. Nu am aflat până la urmă ce voiau.

– *Ghidul*, spuse Simon. Asta începusem să îți spun mai devreme. Ei credeau că e la mine.

– Dar cum? De unde puteau să afle că l-am găsit?

– Oare nu le-ar fi spus Thimbletack? îl întrebă Mallory.

Jack scutură din cap.

– De la bun început nu a vrut ca noi să ținem cartea.

– Atunci cum au aflat? întrebă Mallory cu un oftat.

– Dacă cineva supraveghea casa și aștepta ca noi să găsim cartea?

– Cineva sau ceva, adăugă Simon îngrijorat.

– Dar de ce? întrebă Jared pe un ton mai ridicat decât ar fi dorit. Ce e așa de prețios la cartea asta? Adică, mă întreb, știu măcar goblinii să citească?

– Păi, nu mi-au spus de ce, doar că o voiau, răspunse Simon ridicând din umeri.

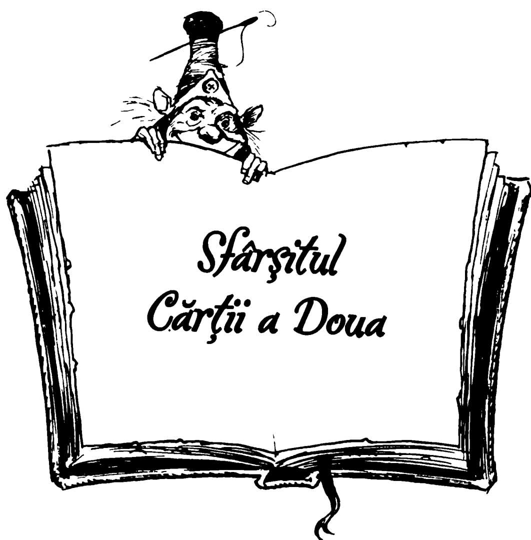
– Thimbletack avea dreptate, zise Jared deschizând ușa camerei pe care o împărțea cu fratele lui geamăn.

Patul lui Simon era frumos aranjat, cu cearșafurile întinse și cu perna la locul ei.

Dar patul lui Jared era un dezastru. Salteaua atârna în afara patului, plină de pene și ghemotoace, iar așternuturile fuseseră făcute fâșii.

– Thimbletack! făcu Jared.

– Eu ți-am spus, zise Mallory. În nici un caz nu ar fi trebuit să îi iei piatra aia cu forța.

Sfârşitul
Cărţii a Doua

Lucrurile devin mai
dificile un pic
În casa familiei Spiderwick...

De pildă, ființa asta diformă,
Vorbele ei nu au vreo noimă

Sau elful ăsta
înalt și frumos,
Aveți încredere în el?
Ce folos?

Mulțumiri

Tony şi Holly ar vrea să-i mulţumească
lui Steve şi Diannei pentru înţelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles şi Lizei pentru că ne-au împărtăşit visul,
lui Ellen şi lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
şi încrederea în noi,
şi îndeosebi Angelei şi lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care aţi suportat nesfârşitele nopţi
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

Lucrurile devin mai dificile un pic în familia Spiderwick

Simon, Jared și Mallory sunt trei copii obișnuiți, așa ca oricare dintre voi. Tatăl i-a părăsit și au fost nevoiți să se mute într-un loc uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile ar cam trebui să se schimbe... Nici o grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au bieții de ei ce li se pregătește, căci cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla dacă vrei să explorezi o casă veche și descoperi un pergament străvechi, căruia trebuie să-i dai de capăt...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-269-6

www.rao.ro
www.raobooks.com